Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 1	EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C	Jan. 1953

Vid flyktande år

Den sjunkande sol, den flyende dag,
den ilande strömmens bölja,
det gulnande löv och klockans slag
och år, som varandra följa,
— allt täljer det ändligas korta minut,
det timligas skörhet och bråda slut,
allt manar: O själ, från förgängelsens värld
mot den himmelska hän du ställe din färd!

I tiden den härliga uppgift du fått
att tjäna Guds heliga syfte.
Och Han vill dig leda tills målet är nått;
dit sinne och håg du lyfte!
Och medan du går genom tiden din gång,
drick djupt ur de eviga källornas språng!
Och av deras flöden med hälsa och liv
åt törstande själar omkring dig giv.

Tryggt kan du då se hur tiderna fly
och år efter år försvinna.
Du har då en ungdom, evigt ny,
ett liv, som ej död kan hinna.
Tidsåldrarna skifta och sluta sitt lopp,
men aldrig gäckas det levande hopp,
att höjt över tiden ett rike består,
ett härlighetsrike, som aldrig förgår.

K. Nilenius

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

"Han är densamme"

Av *Annie Eriksson.*

Min Gud kommer mig till mötes med sin nåd.
Ps. 59: 11.

Återigen står vi vid ett årsskifte, och det nya året ligger framför oss som en oskriven bok. Det är bara naturligt att vi står frågande inför vad det skall komma att innebära för oss. Tidens nöd, oro och vånda fyller så lätt våra hjärtan med undran vad som skall möta. Hur skall det gå i den väldiga kamp vi upplever mellan ideologier och andemakter och denna världens mäktiga? Hur skall det gå för vårt eget land och folk? Och hur skall det gå för oss kristna att föra Guds rike framåt i en omgivning som synes mer och mer glida bort från tron på Gud och den Han sänt, Jesus Kristus? Hur skall det gå för våra vänner borta på den mongoliska stäppen? Och hur skall det gå för våra missionärer i Japan i kampen mot den gamla hedendomen, som reser sitt huvud och kräver att återfå sin oinskränkta makt över folket? Ja, frågorna inför ett årsskifte är många. Men för oss som fått erfara Gud som en levande verklighet i våra liv — en Fader som älskar oss och en Broder och Vän som är oss nära, är det ingen nöd. »*Om I haven tro, skolen I hava ro*», sade Gud redan i det Gamla Testamentets förbund genom sin profet. Ja, *Han kommer mig till mötes med sin nåd.* Då får vi lägga alla frågorna fram inför Honom, och Han skall i sin tid ge oss svar på dem. Ett vet vi: Han är densamme under det nya året, som Han var under det flydda. Det är inte bra för oss att gräva ned oss i minnen. Det gäller att möta framtiden med öppen blick, och leva med vår omgivning.

Men vi får inte heller glömma vad Gud gjort med och för oss under tider som varit. Hur har Han inte hjälpt oss i nöd och trångmål! Många av oss kan vittna om hur Han ingripit i sjukdom, ja rent av då vi stod vid dödens port, hur Han då lade sin välsignade hand på vår bräckliga kroppshydda och gav oss liv och hälsa åter. Och då svårigheter av olika slag tryckte oss ned till jorden och drev oss in i bönevrån, kom Han oss nära och ledde oss med sin starka hand in i glädje och förtröstan och *genom* svårigheterna. Låt oss inte glömma att tacka Honom, ja, sätt dig gärna ned och tänk efter och sök att räkna dina tacksägelseämnen, och du skall få se att det blir fler än du tänkt dig. Och kom ihåg att Han förblir densamme under detta nya år.

Men då vi ser tillbaka, ser vi också vår egen synd och brist och våra många tillkortakommanden och försummade tillfällen. Låt oss nu i Jesu namn på nytt överlåta oss åt Honom att vi må få kraft att leva ett segrande och ett fruktbärande liv under detta nya år.

Och vår oro och våra bekymmer för framtiden får vi förvandla i böneämnen och ta med oss inför nådens tron.

Se vi framåt, samma kärlek Oss härefter följa skall,
Bära oss på herdearmar Och bevara oss från fall.
Hur vår dag sig än gestaltar, Hur all kraft oss än förgår,
Hur det skiftar under färden Och vår strid blir het och svår,
I Guds trofasthet allena All vår hjälp och välfärd står.

Några uppklädda kalmucker. *Foto: P. G. S.*

Mongolflyktingarna tackar Sverige

Före sin avresa från München samlade Elsa Skallsjö och Dagny Hansen kalmuckerna till ett evangeliskt möte, vid vilket de hade god hjälp av en armenisk pastor vid namn Merdinian och hans fru. Dessa talade till mongolerna på ryska och sjöng sånger på armeniska. Märkligt nog befanns en av kalmuckerna vara gift med en armeniska, som gladdes mycket åt att få höra sitt hemlands tungomål.

Dagny Hansen skriver om avskedsmötet bl. a.: »Mötet hölls i kväkarnes bibliotek och salen blev fullsatt. Elsa och jag talade på engelska, tolkade av pastor Merdinian, varpå han och hans fru sjöng duett mycket vackert. Härefter predikade pastor Merdinian. Det var roligt att se med vilket intresse kalmuckerna lyssnade. Vi förnam Guds närvaro och det var ett verkligt gott möte, ett ljust minne. —

Efter mötet reste sig mongolflyktingarnas förut omtalade ledare, d:r Stephanow, och yttrade några ord under djup rörelse. Hans ord

formade sig ungefär sålunda: Vi kalmucker har under de sista 30 åren fått utstå mycket lidande. Vi har flyttat från den ena platsen till den andra, och när andra blev evakuerade, nekades vi på grund av vår ras. Vi började tvivla på att t. o. m. de kristna hade någon kärlek. Men vi bad till den högste Guden och Han har hjälpt oss, så att vi nu fått det bättre. Att dessa båda systrar kommit till oss, har också visat oss att det finns folk, som tänker på oss med kärlek. — Och så bad han att på kalmuckernas vägnar få säga ett tack och sända en hälsning till vännerna i Sverige.

Efter detta gick alla kalmuckerna förbi oss, tog vår hand mellan båda sina och skakade den».

Så långt Dagny H. Elsa Skallsjö berättar bl. a. om ett besök på sanatoriet i Ganting. »Vi köpte åt de sju kalmucker, som var där, var sin skjorta och var sitt par strumpor. Besöket där blev verkligen uppskattat. De var tydligen inte vana vid att få besök. Och med vilken tacksamhet tog de ej emot gåvorna. Dessutom skrev vi upp namnen och lovade försöka sända kläder, när vi kommit hem.» Elsa Skallsjö säger, att flera av dessa sjuka är uselt klädda och har trasiga skor. Ett annat besök gällde en familj i ett annat läger; båda makarna var sjuka och bodde i en lägenhet, som »var det värsta vi hittills sett». Elsa Skallsjö tillägger: »Våra vänner Merdinians har lovat besöka dem emellanåt. Vi är så glada för samarbetet med M., de blev så intresserade för kalmuckerna och skall gärna ordna något mer möte för dem.»

Senare fick de våra följa med M. i hans bil till Ulm, i vars närhet finns ett hem för gamla. Även här finns kalmucker, som var mycket

Småttingar som fått hjälp. *Foto: P. G. S.*

glada och tacksamma över besöket. De tycktes ha det mycket bra i varma, moderna rum med varmt och kallt vatten etc. Men de saknade alldeles pengar, och när de fick en liten slant var, var deras tacksamhet rörande, skriver Elsa Skallsjö. Efter ett möte, då pastor Merdinian talade på ryska till dem, begav sig de våra till ett trevligt gästhem i Dornstadt för att påföljande dag fortsätta med tåg till Stuttgart. Där nödgades Elsa Skallsjö, som dragits med en envis förkylning, intaga sängen. Hon hade feber och fick »fem långa dagar av vila».

Hela denna missionsresa och den hjälp våra missionsvänner tack vare den kunnat lämna mongolflyktingarna i Europas mitt är en anledning till tacksamhet och glädje.

Glimtar ur arbetet i Tomakomai

Av *Eric Almefors.*

I brev till missionsföreståndare Joel Eriksson skriver Eric Almefors bl. a.:

Vi håller på med våra möten och bibelstudier här. På lördagskvällarna är vi i Transportarbetarnas lokal, och den är inte dålig utan rätt hygglig. Vi betalar 1,500 yen (21 kr.) i månaden, och det är ju ett gott pris. Men det är fortfarande svårt att samla folk. Vi har gjort inte så litet reklam för mötena. Vi lät trycka 7000 handaffischer, och de flesta är utdelade. I lokalen är det sittplats för ett 60-tal, annars rymmer lokalen mycket mer folk. Första gången var alla stolar upptagna, men sedan har det varit mindre. Det är alltid lite nyfikenhet i början. De som kommer är nästan alla unga människor och till största delen sådana, som varit med på våra bibelstudier. Sedan vi började i lokalen har det nog varit litet mindre folk på våra sammankomster här hemma. Det tycks vara den tendensen, att de tänker, att om de varit på ett möte vid veckoskiftet får det vara nog, fastän det finnes ju undantag. Men då man tänker på att Tomakomai är en stad på över 43.000 människor, och att det inte förekommer något mer evangeliskt möte på lördagskvällarna, så förstår man, att det är fruktansvärt hårt här. Vi brukar ha mycket sång vid mötena, och japanerna är goda sångare. Ett par kvällar har vi visat skioptikonbilder från Jesu liv. Genom en kristen byrå i Sapporo kan vi få låna bilder och jag har köpt en projektor. Nästa lördagkväll hoppas vi få låna filmen: »Skapelsens Gud» från Sapporo, och vi har fått löfte om att låna en filmprojektor från Tomakomai Culture Center. Edvin visade filmen för någon tid sedan i Muroran. — — — För en tid sedan köpte vi en liten duplikator och vi har verkli-

gen god användning för den. Vi har tryckt en del inbjudningar till att se filmen, och mer ämnar vi trycka innan lördagen. Vi skulle gärna vilja ha många studerande ungdomar till lokalen.

Vi har också försökt att få

vittnesbörd av japaner

vid våra möten i lokalen. Vår tolk och hans kamrat Onodera har vittnat, han som hjälpte oss vid utemötena. De båda senaste lördagarna har ett par av våra nydöpta vittnat, och jag tror att det är bra att även de på detta sätt får börja hjälpa till. Det bör ge dem ett större ansvar och intresse för mötena, och de är inte alls ovilliga till det. Redan förut har de tagit del genom bön och en del praktiska saker. Inte mindre än sex av de döpta går sista året i High School, och det motsvarar vår sista gymnasiering, fastän skolan står på en lägre standard, enligt vad vi kan förstå. Den förste som vittnade var Nakajima, en byggnadsarbetare. Med honom har det verkligen skett något. Livet bland hans ogudaktiga kamrater har varit hårt, och därför tvingades han till ett radikalt antingen eller. I förra veckan hade vi ett gott avskedsmöte för honom. Han reste då till Osaka, hans hemstad. Vi saknar honom mycket, men han sade att han ämnar komma tillbaka hit nästa år i maj. Han fick bo under så dåliga förhållanden, att han tyckte, att det blev för kallt under vintern. En stor del av vår grupp var nere och vinkade av honom vid tåget, och det var verkligen roligt att se, hur stark den kristna gemenskapen var. Men jag tänkte också, hur sant det är, vad Paulus skriver i 1 Kor. 1: 26 »Ty betänken, mina bröder, hur det var vid eder kallelse, icke många som voro visa efter köttet blevo kallade, icke många mäktiga, icke många av förnämlig släkt». Ingen av pamparna inom Tomakomai stad eller det stora pappersbruket eller virkesbolaget hade blivit kallad till himmelrikets arvinge utan en enkel byggnadsarbetare.

Av de 10 döpta har emellertid alla utom en visat tillväxt i sitt andliga liv, även om de inte har den iver och helhjärtenhet, som man skulle önska. Denne ene trodde vi mycket gott om i början, men vi vet inte vad som hänt honom. Han har inte kommit till mötena den sista tiden. Vi har frågat hans kamrater, men de säger att de inte vet någonting. Men vi måste gå och söka upp honom. Bed för honom! Hans namn är Komoto. Förvisso är det en svår kamp för de unga.

Jag undrar lite hur hemmastyrelsen ställer sig, när det gäller att

anställa japanska medarbetare i missionsarbetet här ute.

Flera av de andra svenska missionärerna har sådana, har jag sett. Jag tänker nu inte på tolkar och språklärare utan på evangelister och pastorer. Det är ingen fråga, som kräver en skyndsam lösning, men vi skulle ändå gärna vilja höra er tanke om den. Jag tycker att det

bör väl vara lyckligast att sådana liksom växer fram inom de olika grupperna på de olika platserna. Frågan liksom väcktes till liv hos mig, därför att ett par tre av de nydöpta studenterna umgås med tanken på att bli pastorer. De har nämnt det till oss, och det är med stor glädje, som vi har förnummit detta hos de unga, för Japan har ju ett stort och trängande behov av pastorer och evangelister. Å andra sidan är det viktigt att både de och vi blir klara på att det är en Guds kallelse och inte bara egna planer hos de unga. Vi vore glada, om Ni ville hjälpa oss i bön att Guds vilja blir uppenbarad och hans plan förverkligad i de ungas liv. De tre unga männen heter Saka, Toyoka och Nishijima. De är i 18-års åldern, och i februari tar de studentexamen och sedan ämnar de fortsätta vid universitet eller colleges.

Vi har nu börjat med

bibelstudier på en plats, som heter Yufutsu.

Den ligger en halv timmes bussresa från Tomakomai utefter kusten åt sydost. Det är ett industrisamhälle på 6—7000 människor. Där finnes ingen kristen verksamhet och har nog aldrig funnits. Det är svårt med lokaler, och vi har bara hyrt ett vanligt rum i ett japanhus för 500 yen i månaden. Där finns också ett stort pappersbruk, och de har ett hus med lokaler för sin personal, och vi begärde att få hyra en lokal där, men vi fick till svar, att de inte hyr ut för religiösa ändamål. Vi reser dit på söndagsmorgonen. Först har vi söndagsskola och sedan bibelstudium. Men där är det hårdare än här. Vi har försökt att göra mötena kända genom att trycka inbjudningar på handaffischer och gå omkring i husen och dela ut dem tillsammans med traktater. Till söndagsskolan brukar det komma 10—15 barn och till bibelstudiet ett par tre stycken. En fredag var jag iväg och delade ut över 100 inbjudningar i husen och till folket på gatorna, utan att vi kunde se någon ökning alls. Men i allt arbete och icke minst, när det gäller att vinna människor för Kristus, är uthållighet högst betydelsefull. Förra veckan tryckte vi inte mindre än 500 inbjudningar och på fredagseftermiddagen fick jag fyra av de troende med mig, och därigenom blev det inte många hus i Yufutsu, som inte hade fått en inbjudan. Vi var verkligen intresserade av att se vad resultatet skulle bli på söndagsförmiddagen. Vi talade om det vid frukostbordet, och på grund av föregående erfarenheter var jag rätt måttlig i mina förväntningar. Jag skulle vara glad om en procent av de inbjudna ville komma, men till och med denna min förhoppning gäckades, vad de vuxna beträffar, men den var mångfaldigad från barnens sida. De strömmade till och fyllde snart rummet, så att vi fick ta ett angränsande i anspråk. Det kom ett 50-tal. Och Ni må tro att det var roligt att höra dem sjunga på japanska en sång som på svenska börjar: »Jesus älskar mig, jag vet». Till bibelstudiet kom

det bara tre nya. Det var två studerande och en kvinna, troligen en bekant till frun i huset, och så var det tre som kommit med förut och dessutom hade vi två troende från Tomakomai som följt med tolken och mig, varför vi ändå blev några stycken vid bibelstudiet.

När vi får jeepen

ämnar vi börja med bibelstudier på lördagseftermiddagarna i ett samhälle längre bort. Det heter Mukawa, och det har inte så bra förbindelser. Vi har fått kontakt med ett par studerande därifrån och en av dem har lovat att vi får ha bibelstudier i hans hem. Därför har Gud redan öppnat en dörr till arbete där, och vi önskar att så fort som möjligt få börja, men jeepen låter vänta på sig. Det tycks inte vara lätt att få tag i en varken här på Hokkaido eller i Tokio.

Kanske jag också skulle nämna att Kina Inland Missionen håller på att ordna för att uppta missionsarbete på Hokkaido. Ledaren för arbetet här i Japan är en mr Street, som var superintendent i Lanchow då våra kamrater var där. Edvin har nämnt om honom förut. Han har varit här ett par gånger och hälsat på oss. Det är en mycket god man. Bl. a. platser ämnar de uppta arbete i Urakawa och Shizunai, där vi förut hade gjort en del undersökningar. De går inte in för att köpa hus utan för att hyra, för mr. Street sade att de inte har pengar till att köpa, ty det är så många hus de behöver. Men han har varit här uppe i två månader och försökt, men han har inte kunnat få tag i någonting till ett rimligt pris, med undantag av ett par hus för en kortare tid. Så han sade sista gången han var här att de blir nog också tvingade att bygga.

Hälsa Styrelsen och syföreningarna och alla vänner från Elsa och mig. Gud välsigne Er alla!

Hjärtligt tillgivne
Eric.

Det gäller att så...

Det gäller att så en ädel säd på vandringen genom världen
Att giva det vackraste inom en till dem,
som vi möta på färden.
Det gäller att giva sitt hjärtas blom
och strö dem ut till de många
Det gäller att älska förr'n sol går ned
och skuggorna falla långa.

Ida Granqvist

Fotspår i sanden

En engelsk missionärsgärning under 1800-talets senare hälft. — Ett besök bland Ainu-stammen.

Av Paul Eriksson.

Muroran den 7 nov. 1952.

Då man kommer till gamla missionsfält får man stundom se fotspår i sanden. Det är en person, som satt många fotspår här på skilda håll i Hokkaido, och det är en engelsk missionär, som verkat här hela sitt liv men nu är död för flera årtionden sedan. Hans namn, som är outplånligt fäst i de äldre japanernas minne, är dr Bachelor.

När Eric och jag förra sommaren kom hit upp, träffade vi flera gånger personer, som frågade, om vi kände till en äldre engelsk missionär, som verkat länge här, men tyvärr hade vi inte träffat honom. — Ja, det var ju omöjligt, för han var död sedan flera år. — Då vi kom till Urakawa, fick vi av borgmästaren höra, att i Piratori (det är en liten by omkr. 50—60 km. från Tomakomai mot Urakawa till) hade han för cirka 50 år sedan levat och verkat och det i 60 år. Även nu finns kyrkan kvar, och barnträdgårdsläraren, herr Yokota, är en av medlemmarna i kyrkan.

Redan i Tokio fick jag i ett antikvariat se en bok, Ordlista på ainu-japanska-engelska, som jag hade stor lust att skaffa, men det blev inte av då. Sedan har jag letat förgäves efter den. Det var första gången jag såg namnet dr Bachelor. Så fick jag även veta, att han nedlagt ett stort arbete bland urbefolkningen här, stamfolket Ainu. Men döm om min förvåning, när jag runt om sjön Tōya (dååja), långt från Piratori fick höra, att han varit där och verkat och att alla japaner över 50 år, som var bofasta Hokkaido-bor, kände till honom och frågade, om jag visste om honom. Då japanerna säger namnet är det med stor känsla, och man undgår inte att känna, att det var en man som Gud fått använda. Tyvärr ligger perioden av kriget och dess förödande inverkan på kyrkan i Japan mellan hans verksamhet och vår, och vi har därför hittills bara sett rester, spillror av ett stort arbete.

En dag var så min tolk, herr Itō (itåå) och jag till ett samhälle i närheten av Tōya. Stationssamhället Usu, på järnvägen mellan Abuta och Muroran är mest ett fiskeläger och jordbruksby. Jag hade hört, att där skulle finnas en kyrka från Bachelors tid, och jag blev intresserad av att få se den. Medan vi delade ut traktater i samhället, kom vi just förbi den, gick upp till den och tog några kort. Det var

Dr Bachelors kyrka i Usu. *Foto: P. E.*

en kraftig stenbyggnad på en kulle, men det syntes att den blivit gammal. Fönster och dörrar var lappade med bräder, och det var ganska tragiskt att tänka sig tillbaka till den tid, då här kom så många till mötena, att de behövde en så stor lokal. I samhället finns det en pastor, som har möten var söndag, men skarorna kommer inte, så de samlas i hans hem.

Den dagen var det »omatsuri» (fest) och grupper efter grupper kom dragande gatorna fram bärande eller dragande små tempelavbildningar. En del av dessa var ganska tunga. Det var fest för fiskarenas gud, och jag fick höra att fiskarungdomen varit väldigt stark av sig i gammal tid. De kunde (troligen i extas) bärande den tyngsta båten med gudens tempel springa ut i havet, lyfta upp det på starka, raka armar ovan vågorna och vada långa sträckor under flera timmar innan de kom tillbaka. Det var nästan med förakt i rösten fiskarena berättade, att nu hade byns ungdomsklubb tagit hand om detta, och att de inte längre kunde visa sådana kraftprov. Det var tragiskt att se, hur hedendomen lever och frodas, medan de kristnas verk tacklar av och förminskas. Var det månne för att kyrkan gick fram, som extasen i hedendomen försvann? O, vilken utmaning är inte detta till oss att bedja och arbeta utan återvändo!

I ett fiskarhem samlades dock några stycken, och vi hade ett litet möte. De ville få minst ett besök i månaden efter detta, men eftersom vi ingen tolk nu har i Muroran, och herr Itō måste hjälpa både Edvin och mig, förutom skötandet av sina egna studier, måste detta planerade och påbörjade arbete nedläggas. Bed Gud att vi måtte få tag på tolkar, och att tolkproblemet får en lösning efter Guds vilja. Det kan inte vara Guds vilja, att allt påbörjat arbete runt Toya skall

Efter »stugmötet» hos Usu-fiskaren. Denne står till höger (tolken Ito längst ut, sedan fiskaren). *Foto: P. E.*

behöva läggas ner, därför att vi saknar tolkar till det. Och här runt om finns arbete för ett antal arbetare, men tolkar fattas. Det är verkligen tråkigt, att språket skall vara ett sådant hinder för oss, men vi hoppas det blir bättre för dem som kommer efter oss och får gå på språkskolan först.

En annan gång delade jag ut traktater på tåget, och då jag kom tillbaka till min plats, satt några kvinnor i livligt samtal diskuterande innehållet. De gamla gummorna var buddister, och jag sökte tala litet med dem, men det gick ju inte flytande, för det mesta av vad de sade, kunde jag inte fatta utan att slå upp orden i ordboken. Så tog en äldre man på samma bänk vid, och av vad jag kunde fatta, lade han ut texten bra, även fast han var en vanlig grovarbetare i lappade kläder. Medan jag satt och sökte följa samtalet, fick jag höra att han hört dr. Bachelor predika flera gånger, och nu förde han vidare vad han hört för över 50 år sedan. Guds ord återkommer inte fåfängt. Vem vet vad våra ord och trevande försök kan genom Guds förmedlande få föra fram till?

Länge har Edvin och jag talat om ett besök i Ainu-byn vid Shiraoi mellan Muroran och Tomakomai. Så en strålande höstdag satte vi oss i sällskap med vår tolk på tåget till Shiraoi. Efter en del förfrågningar och letanden kom vi rätt på hövdingens hus. Han var ute med sin fru och vinkade av ett sällskap i bil. Vi undrade ju litet hur det hela skulle gå, men hövdingen var från början mycket vänlig och bjöd oss in i hyddan.

Den var ungefär 15 m. lång och 7 m. vid. Väggarna och taket var av halm eller bambugräs, men ett golv av bräder täckte mesta golv-

Dans av Ainu-stammen.

ytan. Just som vi kom in, hörde jag gamla mor utbrista: Oh, herr Bachelor, och det var som om minnet av en av deras gamla vänner öppnade dörrarna för oss. Så fick vi sätta oss ner och han berättade, att husen sedan gammalt bara fick byggas i en stil. Storleken kunde variera, men de måste byggas i öst — väst. På nordväggen fick man inte sätta några fönster eller dörrar, men man fick ha ett fönster på östra gaveln. På sydväggen fick man sätta ett fönster på vardera sidan om dörren och »köksdörren» fick man sätta på västgaveln. I denna västra halva var förresten även köksavdelningen. Hur stort huset än byggdes, fick de inga pelare, stolpar eller väggar ha inne. I kökshalvan hade de även ovan tvär-stängerna i taket lagt in litet bräder, så att ett litet innertak bildades i och för förvaring av en hel del redskap, i övrigt var det en äkta ryggåsstuga med svärtad ås. Eldstaden var en primitiv sådan och påminde om mongolernas. Visserligen fanns där ingen ställning att ställa grytan på, men denna hängde i en stång från taket. Utmed norra långsidan hade de ställt upp en hel del av sina husgeråd, och där hade de även hängt upp sina kläder, förvarade sina jaktredskap, minnen och reliker. Så talade han om litet av deras seder och bruk. Den huvudprydnad, Sabaumbe, männen har, bär de alltid på sig då det kommer främmande eller då de går för att träffa främlingar, så om de till exempel skulle fara ända till Tokio, måste de ha sin Sabaumbe med i packningen. De

Ainu-hövdingen och hans hustru i sin hyddn.

bugar eller bockar sig inte till hälsning som japanerna, men läser en lång harang med några underliga läten. I stort ligger det något av patriarkalisk värdighet över den gamle hövdingen.

Medan vi satt och lyssnade till honom, kom en ny grupp med bil. De kom från Osaka för att se denna märkliga kvarleva, och hövdingen skämdes ingalunda för att peka ut, att de inte var riktiga japaner. Såsom tydliga kännemärken tog han dels de ovan relaterade skillnaderna från japanerna, men även skillnaden i hårväxten. Med stolthet lät han fingrarna leka i det rikliga och inte så styva håret och skägget samt visade att både armar och ben var hårbeklädda. Medan vi satt där, kom ännu en grupp, och vi fick intet tillfälle att denna gång tala med dem om Jesus. Men han hälsade oss välkomna snart igen och bad oss skriva i förväg, så att de kunde kalla ihop flera och uppföra en del gamla danser.

Till långt inpå senaste tid ansåg de det ovärdigt att skjuta en björn med bössa, utan de använde båge och förgiftade pilar. Till en början bestod pilarna bara av en del, men till slut hade de gjort dem i tre delar, för att inte björnen skulle kunna med munnen rycka ur en pil, utan spetsen skulle sitta kvar. Hur stor än björnen var, var giftet så starkt att han i varje fall dog inom en halvtimme. Detta påminner oss om, att det är en annan, som skjuter sina förgiftade pilar, vars spetsar är svåra att få ut, och han beräknar skickligt tiden tills döden inträtt. Inom kristenheten utför »modernismen» sin djävulska gärning, och det är en av orsakerna till att det eviga livet i mångens hjärta har förbytts till evig död även här i Soluppgångens land. Det

är en av hemligheterna till att många kyrkor här är kalla och döda. Inom den röda världen utför den röda religionen sin nedbrytande gärning som vänder upp och ner på alla värden i Kristus. Jesus, som bad för Petrus, beder och manar gott för de sina i dag, men inte sviker väl Du och jag att bedja för våra mongoler, som Gud anförtrott åt vår förbön? O, underbara, förunderliga gåta, att Gud kallar oss svaga, glömska människobarn till medarbetare åt sig själv! Må Han *fylla* oss med Kristi kärlek!

Varma fridshälsningar till Er alla från Er tillgivne

Paul Eriksson.

På väg ut

Några reseintryck av *Gullbritt Hellberg.*

Vår nyantagna missionär syster Gullbritt Hellberg har sänt oss ett brev, tydligen postat i Colombo på Ceylon, dit hon beräknade anlända den 17:e nov. Först en månad senare eller den 18:e dec. kunde M/S Burmas kapten ställa i utsikt, att ankomsten skulle ske till Yokohama, »så Sigrid kommer tydligen inte så många dagar efter mig.» Syster Gullbritt fortsätter: »Det blir en lång sjöresa och det hade naturligtvis varit bra att komma fram litet tidigare om inte annat för allt bagage som skall delas upp på olika håll och som väl alla gärna vill ha innan jul. Annars vantrivs jag inte precis på båten, tvärtom är det en härlig rekreation och en mycket intressant resa. Alla gör ju också sitt bästa för att man skall trivas och ha det bra.

När jag skrev till vännerna på exp. var det visst från Barcelona. Därifrån reste vi till Marseille, en i mitt tycke trist och tråkig stad, kanske mycket beroende på att det regnade hela tiden. Hamnområdet

Det ståtliga inloppet till Marseille.

Genom Suez-kanalen.

var också så stort att det tog en rundlig tid att ta sig in till själva staden. Men om Marseille inte var så synnerligen lockande, så var nästa hamn, Genua, så mycket bättre. Där hade vi strålande solsken hela tiden och staden visade sin allra bästa sida. Jag blev bjuden ut på en tur till Italienska rivieran och där var ljuvligt vackert. Vi åkte först buss uppför slingrande vägar och sedan nedåt igen tills vi kom fram till en liten stad som hette Rapallo. Därifrån tog vi hästskjuts till en liten by, som hette Portofino, vi åkte efter sjösidan hela tiden och på den andra sidan var det trädgårdar med dignande apelsinträd och blommor i myckenhet. Det var litet svårt att tänka sig att man befann sig i november och att det var kallt och ruskigt hemma. Vi gick omkring och tittade på folklivet i Portofino och beundrade varorna i de olika stånden, åt en italiensk middag, bestående av en mycket god soppa med diverse havsinnevånare i samt någon underlig helstekt fisk. Skymningen faller på hastigt härnere och det blev så kallt med en gång så vi äntrade den fullsatta bussen som tog oss tillbaka till Genua.

Genom en av besättningsmännen fick jag reda på att det fanns en svensk sjuksköterska som arbetade på Evangeliska sjukhuset där. Hon var Sahlgrenare men började på S.S. när jag slutade där så vi hade bara hört talas om varandra, men aldrig träffats. Jag ringde upp henne och hon bad mig komma upp och hälsa på. Det gjorde jag naturligtvis gärna, hon visade mig runt på sitt sjukhus och jag hälsade på flera norska, danska och svenska sjömän som låg inne där som patienter. På kvällen åkte vi ut till Genuas berömda sjömans-

Arab tillbeder i öknen.

kyrka. Den var verkligen trevlig, inrymd som den är i en modern villa med härlig trädgård omkring. Tyvärr var det ingen gudstjänst den kvällen, men vi hade en pratstund tillsammans med gästerna och de två prästerna (en norsk och en svensk), och så blev vi bjudna på kaffe och fick läsa tämligen färska svenska tidningar.

Nästa dag avgick Burma från Genua och min kamrat (syster Lilly Utbult är hennes namn och hon är från Öckerö) var nere och följde av mig med ett helt fång vackra rosor.

Nästa hamn skulle nu bli Port Said och jag var således på väg till en annan världsdel för första gången i mitt liv. Vid 10-tiden på kvällen skymtade vi vulkanön Stromboli, som har utbrott var sjätte minut, och jag fick se när eldkvasten stod upp från den i nattens mörker. Litet senare for vi igenom Messinasundet och det var praktfullt med ljusen på båda sidor.

Nästa morgon ankrade vi så på redden utanför Port Said. Mörkhyade män rodde oss in till staden och vi gick runt och tittade på de brokiga varorna i bazarerna. En man med en röd fez på huvudet blev vår guide och vandrade omkring med oss för att få sig sin 2-shilling. Uppehållet där varade inte så länge, vi fick snart återvända till vårt skepp och så bar det vidare genom Suezkanalen. Det var intressant att se de båda olika landskapen på kanalens sidor. Ingen som helst växtlighet, bara sand och åter sand på den arabiska sidan och det utbredda Nildeltat och en och annan grönskande oas på Afrika-sidan. Vi såg hur folket kom ned och vattnade sina åsnor och kameler i de små dammarna där. Eftersom trafiken går i konvoj genom kanalen

fick vi stanna på ett ställe och invänta de mötande fartygen och därefter fortsätta vidare mot Suez. Nu började det bli verkligt varmt och det gick inte att sitta i solen många minuter. I Röda Havet var så hett att man bara ville slöa sig i en vilstol på skuggsidan. Jag undrar inte på om människorna blir lata och slöa härnere. Jag bad kapten tala om för mig när vi kunde se Sinai berg och det gjorde han. Jag stod där och såg på den branta klippan i denna öde trakt och tänkte på Moses och Israels folk och att det var här som Gud uppenbarade sig och gav sitt folk lagen.

Så for vi då vidare mot Aden, nästa hamn. Vi hade tre araber ombord som vi skulle överlämna där, förutom div. last. De hade smugit sig ombord på ett av Ost-Asiatiska Kompaniets hemgående fartyg och hade tänkt sig rymma i någon europeisk hamn. I Hamburg överlämnades de till vårt fartyg och vi fick så ta dem tillbaka till Aden

Gatubild från Colombo.

igen. I varje hamn som vi passerade sattes de inom lås och bom men ute på havet fick de lov att hjälpa till med arbetet ombord. De var nog ganska missnöjda över att inte flykten lyckades. Även i Aden fick vi ankra på redden. Det var lustigt att se när alla de mörkhyade hamnarbetarna klättrade uppför lejdaren, iklädda randiga och rutiga kjolar. Jag fick också tillfälle att se hur en av pråmförarna som var muhammedan vid ett visst klockslag avstannade sitt arbete och förrättade bön i riktning mot Mecka.

Även här var vi iland för en kort visit. Gatuförsäljarna satt och bjöd ut sina brokiga varor, halsdukar, solfjädrar, pärlband m. m. m. m. En kamel drog lastad förbi oss på gatan omkörd av moderna taxibilar och diverse lyxåk. Det låg två stora amerikanska militärbåtar ute på redden, så hela Aden var fullt av militärer. Solen gassade på och sevärdheterna var snart överstökade, så vi var glada att få återvända till vår Burma igen.

Nu har färden gått vidare över Arabiska bukten och i morgon skulle vi vara framme i Colombo. I dag har jag sett stim av flygfisk och det var gnistrande mareld i vattnet i kväll. Vi körde nyss förbi en ögrupp, där det bl. a. finns en stor spetälskekoloni, men i mörkret kunde man bara upptäcka en fyr som blinkade på sitt monotona sätt.

Så ville jag också sända mina hjärtligaste och varmaste hälsningar. Herren välsigne er alla!

Fridshälsningar
tillgivna *Gullbritt.*

Gud öppnade en dörr för mig

Ett mongolminne.

Av *Magnus Havermark.*

Det var min första jul i Mongoliet. Jag hade ett par månader studerat mongoliska språket. Jag började ana något av de svårigheter, som skulle möta en missionär i detta land. Hur skulle man nå människorna här ute på dessa glest befolkade stäpper och öknar? Hur skulle man här kunna sätta in sin kraft och göra någonting? Detta var frågor, som kom tillbaka åter och åter, då jag dag efter dag såg ut över dessa ändlösa gråa stäpper. Det var inte utan att en känsla av missmod ville gripa fatt i den nye missionären och göra honom oduglig för sitt kall.

Då jag under bön till Gud sökte hans ledning för hur jag skulle ordna mitt arbete och var jag skulle slå mig ned, bad jag också Gud,

Vår första missionsstation i Mongoliet, Hallong Osso. *Foto: J. E.*

att han skulle ta bort all ensamhetskänsla och missmod. Dessa mina svaga böner besvarade också Gud på sitt eget sätt. Någon ensamhetskänsla besvärades jag aldrig mera av i Mongoliet under alla mina år därute. En läkare som var uppe på ett besök hos oss sa: »Hur kan ni leva här uppe på dessa ändlösa slätter? Jag skulle inte stå ut ett par månader, förrän mina nerver skulle ta slut. Här är ju ingen begränsning för ögat eller känslan».

På min bön om ledning i arbetet kom också Gud med ett svar. I sin stora kärlek och omsorg om sin svage tjänare sände Han en väckelse bland mongolerna redan första nyårshelgen.

Från ett par bekanta kinamissionärer hade jag fått en inbjudan att komma och fira jul på deras station och sedan stanna en tid för att lära känna missionsarbetet på en kinesisk missionsstation. I sällskap med en mongol som tolk och vägvisare red jag dit. Det tog oss fem dagar på hästryggen, och vi kom fram på själva julaftonskvällen. Här stod missionärerna mitt uppe i ett stort och löftesrikt missionsarbete. De rådde mig att stanna en tid och studera missionsarbetet i Kina. De tyckte till och med, att jag borde lära mig kinesiska språket först. Jag fick ett kinesiskt N.T. i julklapp. Min vistelse på missionsstationen blev emellertid inte lång. I mina tankar kunde jag inte släppa de få mongoler jag redan lärt känna däruppe. Jag tyckte, att jag svek dem, då jag lämade dem just vid den stora högtiden. Det kanske hade berett dem någon glädje, om jag varit hos dem. Jag kunde kanske också fått säga dem någonting om Jesus, julens stora ämne. Jag sökte trösta mig med, att jag kunde ju ännu inte predika för dem. Jag fick emellertid ingen ro att stanna kvar, utan så fort helgdagarna var över, satt jag åter i sadeln på väg upp till mina mongoler. Nu var jag alldeles ensam, då min mongoliske vägvisare förut ridit tillbaka, eftersom jag planerat att stanna en tid i Kina. Trots missionärernas många goda råd stod det klart för mig, att

om jag skulle kunna göra något för mongolerna, så måste jag redan från början vistas ibland dem och studera deras språk.

De fem à sex dagarna på hästryggen gav mig god tid att planera för vårt arbete bland mongolerna. Ett par bibelord, som jag vid mitt avskedsmöte i Stockholm, just innan jag lämnade Sverige, fick som minnesord av vår dåvarande ordförande, prins Bernadotte, blev högst aktuella för mig under denna julhelg. På min långa ridtur kom de ofta i mina tankar. Det var orden i Matt. 19: 26 »För Gud är allting möjligt» och Mark. 9: 23 »Allt förmår den som tror». Jag kände att Gud ville säga mig något i dessa ord.

Då Gendun och jag efter nyårshelgen upptog våra språklektioner igen, kom vi att tala om Sverige och vårt nyårsfirande. Plötsligt, då mina tankar kom hem till fosterlandet, var det precis, som om någon sagt åt mig: Där hemma börjar de nu böneveckan. Detta blev en inre maning till mig att söka få till stånd en bönevecka i Mongoliet.

Själv kunde jag ännu inte nämnvärt tala mongoliska. Jag hade emellertid märkt, att det hos Gendun hade börjat ett uppvaknande. Redan då jag vid vårt första sammanträffande berättade för honom om en grupp vänner i Stockholm, som bad till Gud för honom, grep detta honom mycket. Att människor långt borta i ett okänt land intresserade sig så för honom, att de bad till Gud för honom, det var någonting nytt, som väckte nya tankar och känslor hos honom. Jag berättade, att hemma i mitt land avskilde vi första veckan på året till bön. Jag sade honom, att jag önskade, att vi skulle göra så även här i Mongoliet. Som han visste, att jag ännu inte kunde tala mongoliska, ville jag be honom att leda dessa våra bönemöten. Gendun var till en början inte alls villig härtill. Han hade så många undanflykter och ursäkter att komma med, att mitt förslag syntes omöjligt att realisera. Efter att vi hade hållit på nästan en hel dag att dryfta denna sak, lovade Gendun emellertid till sist att försöka. Han hade ganska god kristendomskunskap. Han hade av missionär Söderbom blivit döpt på en missionsstation i Kina och hade sedan stannat kvar där omkring ett år och studerat kristendom. I sin tidigare ungdom hade han studerat kinesiska språket och kunde därför använda detta språk vid sina studier. På kinesiska fanns mycken kristen litteratur. Då han lämnade missionsstationen och for upp till Mongoliet, fruktade emellertid missionärerna att han skulle dragas tillbaka till hedendomen. Han hade i Mongoliet gift sig med en hednisk kvinna. Nu tycktes emellertid ett uppvaknande ha skett hos honom.

Vid våra bönemöten samlades vi i mitt rum, Gendun och Nandji, hans hustru, ett par mongolpojkar, Pallen Dortji, som var min tjänare, Jensen, som var i tjänst hos de kanadensiska missionärerna, samt deras lärare Jentjup. Ibland kom också någon mongol från närmaste byar med.

Gendun och Nandji. Foto: M. H.

Redan på vårt första möte förnams en underbar stillhet ibland oss. Jag kände på ett förunderligt sätt, att Gud mötte oss och ville göra någonting särskilt ibland oss. Gendun hade översatt ett par sånger från kinesiska till mongoliska. Det var annars engelska sånger. En var den lilla barnsången: »Jesus älskar mig, jag vet, ty min bibel säger det». Den andra började: »Jesus kallar, kom till mig». Gendun med sin grova, skrovliga basröst hade stor möda att lära den lilla församlingen text och melodi till dessa sånger, särskilt som han var ganska omusikalisk. Sedan sångerna var inlärda, sjöngs de emellertid minst ett par gånger vid varje möte. Vi samlades två gånger om dagen. Gendun brukade läsa ett kapitel i bibeln var gång vi samlades, så förklarade han det lästa och gjorde en del tillämpningar. Han och läraren Jentjup var de enda, som kunde läsa bland de mongoler som brukade samlas. Det blev stort intresse för dessa möten på den lilla missionsstationen. Mellan mötena hörde man gnolas »Jesus älskar mig, jag vet».

En kväll sa Nandji: »Jag vill lära mig läsa, så att jag själv kan läsa i den heliga boken». Hon blev en mycket energisk och flitig lärjunge. Hon fick löfte att vara med, då jag hade läsövning för Gendun. Vi lärde oss samtidigt att läsa på så sätt. En mer vetgirig och intresserad elev än Nandji fick man söka efter. Det blev rent

av kapplöpning mellan oss två för att se vem av oss, som först lärde läsa. Det måste jag säga, Nandji blev inte efter i läsningen. Nu hade ju hon den fördelen framför mig, att hon kunde tala mongoliska och detta var en stor hjälp även om skriftspråket för henne var nästan som ett annat språk. Det gick dock lättare för en mongol än för en utlänning att lära läsa det. Så värst många dagar dröjde det inte, förrän vi båda kunde läsa. Som läsebok använde vi bibeln. Vi började med Johannesevangeliet, och detta läste vi igenom gång på gång. Jag lärde mig därför läsa mycket fortare än jag lärde mig tala mongoliska. Nandji blev en flitig bibelläsare, och detta inte bara medan hon lärde sig läsa utan detta förblev hon sedan hela sitt liv. Det är få kristna jag träffat till och med här hemma i Sverige, som haft så väl reda på både *vad* det står som *var* det står i bibeln som Nandji. Hon hade ju också ett mycket gott minne.

Innan en vecka gått, förklarade Nandji, att hon ville bli en Jesu lärjunge. Vi förstod, att Gud höll på att röra vid flera mongolers hjärtan. De båda unga männen, Pallen Dortji och Jensen, hade även börjat lära sig läsa och ville också bli kristna. Det blev fröjd och jubel på den lilla missionsstationen där ute på stäppen.

Vi skulle emellertid snart få erfara, att själarnas fiende släpper inte så lätt sitt grepp om en människosjäl. När en vecka gått, fortsatte vi ännu en vecka med möten både morgon och kväll, och stort intresse förmärktes. Även sedan vi slutat med regelbundna möten, märktes en stor andlig livaktighet ibland oss. Om man kom in i våra mongolers tält en kväll, så satt de ofta kring argolelden i tältet och läste sin bibel och samtalade om vad de läste. Till och med läraren Jentjup var mycket gripen av vad som försiggick ibland oss. Han höll emellertid fast vid det gamla. Han brukade säga: »Nog ser jag, att kristendomen är en bättre, enklare, klarare och ljusare väg än vår gamla, men jag tror, att det går att komma fram till himlen även på den vägen, om det än tar längre tid». Han tänkte väl närmast på den långa och tröstlösa själavandringen, som är en hörnpelare i mongolernas religion. Jentjup försökte dock aldrig att hindra de yngre mongolerna från att bli kristna. Efter många års tvekan och sökande blev dock även han döpt och förenad med den kristna församlingen.

Den glädjande rörelse, som så sakta började växa fram ibland oss och fylla oss med ljusa förhoppningar, skulle dock inte länge få fortgå utan motstånd. Vi skulle snart få uppleva något av hedendomens verklighet. En natt fick jag höra ett hemskt oväsen från mongolernas tält ute på gården. Det lät som om ett vilt slagsmål pågick. Jag klädde mig i hast och gick ut för att se vad det var fråga om. Klockan var mellan 12 och 1 på natten. Då jag öppnade tältdörren, möttes jag av en hemsk syn. Allting i tältet var kringkastat i den värsta

oordning. De båda unga männen betedde sig som fullständigt vansinniga. Just som jag öppnade dörren, slängde Pallen Dortji den tunga eldstaden, som är av järn, emot Jentjup, som kröp undan bakom en kullstjälpt argollår. Pallen Dortji, som var en stor och kraftig mongol, var den våldsammaste. Han pratade osammanhängande, tuggade fradga och såg riktigt vild ut. Då jag frågade läraren, om de var druckna, försäkrade både han och kineskocken, att någon sprit hade inte funnits på stationen och inte heller i granntälten på lång tid. Detta var något helt annat, förklarade de skräckslagna.

Då Pallen Dortji ville rusa på läraren, tog jag tag i honom för att hindra honom från att göra läraren illa. Det blev en vild brottning, men till sist fick jag ned honom på golvet och försökte lugna honom. En sådan känsla, som jag fick, då jag tog i mannen, har jag aldrig haft varken förr eller senare. Det kändes som om det var något utanför det materiella, som jag tog i. Jag hade stora kroppskrafter den tiden, men då jag tog i honom, kändes en underlig skakning, som trängde igenom hela min kropp. Jag fick en känsla av att ha kommit i beröring med något onaturligt. Jag hade nog inte länge kunnat hålla mannen, om inte Gud på ett särskilt sätt gripit in. Jag hade nere i Kina hört talas om att människor blev besatta av onda andar och jag anade, att detta måste vara något sådant. Där jag låg på golvet och kämpade med den besatte och kände, att krafterna började tryta, ropade jag till Gud om hjälp mot detta onda. Då var det precis som om en ny övernaturlig kraft strömmade till mig och ett stilla lugn fyllde hela min varelse. Fru Hindle, en av de kanadensiska missionärerna, som bodde hos mig, hade också hört oväsendet och kom nu ut till tältet. Hon förenade sig med mig i bön. Under det vi bad, började mannen slappna av och rätt vad det var, låg han där medvetslös i mina händer. Jag släppte honom och lade honom tillrätta på golvet. Då jag såg upp och såg mig omkring, fick jag se, att Jensen också låg medvetslös på golvet. Vi lade över dem deras pälsar och lät dem så ligga. Läraren plockade i ordning litet och gjorde upp eld i tältet. Han lovade se till dem, tills de vaknade upp igen. Vi hade hållit på i över tre timmar i tältet, och jag kände mig ganska trött, då jag gick in och lade mig en stund. Någon sömn blev det inte mer den natten, fastän i tältet var det lugnt. Vid åttatiden på morgonen gick jag ut i tältet för att se, om de båda ynglingarna vaknat upp. De låg fortfarande medvetslösa och låg så hela dagen. Först kl. 5 e. m. vaknade Pallen Dortji, Jensen vaknade lite tidigare. Båda verkade fullständigt uttröttade, då de vaknade men var för övrigt vid full sans. Då de sovit ännu en natt, märktes knappast någonting av den hemska upplevelsen. För mig var det en stor lättnad, då de vaknade upp och hade sitt förstånd kvar. Då de låg medvetslösa så länge, började jag oroa mig för att något än värre skulle hända de

båda pojkarna och i så fall vilka följder detta skulle få för missionen. Det gick ju bland mongolerna de mest vilda historier om utlänningarna, som kommit till deras land, hur de försökte att förgifta folk och ta deras ögon eller andra organ i kroppen för att göra medicin av med flera dumma och tokiga påhitt. Nu började emellertid andra rykten att cirkulera. Nu började det att talas om hur mäktig vår religion var. Den rådde ju till och med på de onda andarna, och detta ingav respekt, men på samma gång ingav det fruktan för att närma sig denna nya religion. För den lilla väckelsen blev denna händelse dock ett svårt bakslag. Första dagarna efter samlades vi till våra morgonandakter som vanligt. De båda unga männen var också med och deltog. Efter ett besök i sitt hem började emellertid Pallen Dortji visa en viss skygghet för mig. Han hade tydligen i hemmet blivit varnad för utlänningen och den nya religionen. Fadern, som var skriftkunnig och en efter mongoliska förhållanden lärd man, visade sig bli en svår motståndare mot kristendomen. Pojken började dra sig undan, han kom alltmera sällan med på våra möten, och hans besök i hemmet blev tätare. Det dröjde heller inte så länge, förrän han kom och begärde att få sluta sin tjänst hos mig. Jensen drog sig också tillbaka, och det dröjde sedan många år, innan han åter började närma sig kristendomen. Han blev emellertid till sist döpt och förenad med den kristna församlingen. Han var bror till Nandji, och då han drog sig tillbaka, undrade jag hur det skulle gå med systern. Hos Nandji hade dock Guds verk gått djupare än hos de båda ynglingarna. Frimodigt förklarade hon att hon ville följa Jesus vad som än hände, ty hon kände i sitt hjärta att han var den rätte Guden. Hon stod fast, även då en äldre bror hotade med att komma och ta henne ifrån Gendun. Denna hotelse tänkte han sätta i verket vid ett senare tillfälle, då Gendun och Nandji flyttade med mig till Patsebolong i Ortoslandet. Han hade då uppbådat ett tiotal mongoler och skulle röva bort henne då vi for ut på denna resa. Detta gick emellertid om intet då vi råkade få sällskap med hertig Larson och ytterligare tre utlänningar. Därtill hade vi i vårt sällskap fem à sex mongoler. Vi var ett stort sällskap på över tiotalet då vi drog ut på vår färd västerut. Då vi var så många i sällskap vågade brodern tydligen inte angripa oss.

Nandji växte fort in i kristendomen. Mellan Gendun och henne rådde ett mycket gott förhållande. De höll verkligen av varandra. Det var rörande att se med vilken iver Gendun undervisade henne i kristendomens sanningar. Ofta när man kom in i deras tält satt de med sina Nya Testamenten öppna och studerade kristendomens huvudstycken. Gendun hade stor hjälp av sin kunskap i kinesiska språket. På detta språk fanns ju flera läroböcker och annan kristen litteratur.

En maning i nyårstid

Kära missionsvänner!

När vi ser tillbaka på det gångna året, är det mycket som fyller oss med tacksamhet. Guds nåd har varit varje morgon ny. Vi har fått lov att leva i den och leva av den. Att vi har fått igång regelbundet missionsarbete på tre—fyra platser i det hedniska Japan, att våra missionärer haft full frihet att utföra evangeliskt arbete, att Gud välsignat detta och frälsat flera japaner, att Han gett oss möjlighet att utföra något kärleksarbete bland kalmuckflyktingar i Tyskland, vilka under många år inte mött annat än likgiltighet och umbäranden, att Han manat både gamla och nya vänner till trohet i förbön och offer, så att alla våra behov fyllts i härlighet, att Han uppehållit och bevarat våra missionärer och medarbetare och gett oss nya sådana, är allt helt beroende på hans obegripliga nåd. Och för dessa och andra hans nådegärningar vill vi tacka och prisa Honom.

På samma gång vill vi också tacka Er alla, för att ni villigt ställt Er själva och det Herren anförtrott Er till hans förfogande. Må hans välsignelse vila över Er alla!

Det är emellertid en annan sak, som vi också måste tala med er om, en *för vår mission mycket betydelsefull* sak. Och det är vår tidning »Ljusglimtar». Många gånger får vi höra både vid samtal och genom hälsningar, att många av er anser den vara en av de bästa missionstidningar ni har. Detta gläder oss givetvis mycket och inte minst är det uppmuntrande för våra missionärer, som är så flitiga brevskrivare, att höra det. Men nu kan tyvärr en tidning inte fortleva på ett gott innehåll. Den måste också ha en viss spridning. Men beträffande tidningens spridning är vi *helt beroende av er* medverkan, kära vänner och medarbetare, ja, vi säger medarbetare.

I detta sammanhang vill vi påpeka, att på samma gång som »Ljusglimtar» är en av »våra bästa missionstidningar», så är den också en av våra billigaste. Vad kostar en bok om 264 sidor, tryckt på fint papper? Så många sidor god och intressant läsning gav »Ljusglimtar» under förra året för endast 3 kronor. Och med hänsyn till alla prishöjningar under de sista 20—30 åren, så kan väl ingen påstå, att den krona, som vi måst lägga på det gamla priset sedan 1920 är för mycket.

Nu står alltså vår förhoppning till er värdefulla medverkan. Förutom direkt prenumerantanskaffning finns det en annan möjlighet också att hjälpa till härmed: Du kan prenumerera för en eller flera av dina vänner och bekanta. Det skrives och talas i dessa dagar mycket om tidnings- och litteraturmission. Här har Du en möjlighet att få vara med i detta viktiga arbete. Det kan ha en oanad betydelse att en god kristlig tidning kommer in i hemmen, inte minst i helt

världsliga hem. En av våra trofasta vänner här i Stockholm fick i sitt oomvända tillstånd sitt intresse för andliga ting väckt första gången genom att läsa ett exemplar av »Ljusglimtar», vilket någon kastat in i hans brevlåda. Det hände för en 25 år sedan. I dag är han söndagsskollärare och genom sitt frimodiga vittnesbörd inte minst på sin arbetsplats, har han fått föra människor till Kristus och frälsningen. Så kan också Du bli människor till andlig hjälp på samma gång som Du hjälper oss, både med tidningens spridning och med att skaffa oss nya vänner. För dem som på detta sätt vill skänka bort »Ljusglimtar», har vi presentkort, som skickas på begäran.

Men det är inte bara för vår tidnings existens skull, som vi behöver flera prenumeranter. »Ljusglimtar» är nämligen i sig själv nödvändig för vår missions existens. Hur skall våra missionsvänner få veta något om vårt arbete utan den, och hur skall vi få nya vänner utan den? De missionsresor, som våra missionärer hinner göra, räcker inte till för att tillräckligt ofta hälsa på er. Tidningen däremot, den kommer regelbundet, och den vill hjälpa till att vidmakthålla och upptända kärlek till det verk, Gud anförtrott åt oss.

Därför: Vill Du inte redan i dag tänka efter vad just Du kan göra för att sprida »Ljusglimtar»? Om Du redan är prenumerantsamlare, så är Du väl vänlig och tar reda på om alla Dina förra prenumeranter ordnar med prenumeration i år också. Det är *lika viktigt* som att skaffa nya. Och som ni väl redan sett i tidningen, så har vi även i år premier för dem som skaffar minst 5 nya eller förnyar 10 gamla prenumerationer.

På förhand tackar vi Er alla för den hjälp, som vi vet, Ni kommer att ge oss. Vi har aldrig vädjat förgäves till Er och även denna gång skall vi säkert få se nya bevis på er trofasthet och kärlek.

Paul-Georg Svensson.

Meddelanden

Våra missionärer Anna-Lisa Thorsell och Paul Eriksson har båda välbehållna anlänt till hemlandet med flyg. De framkom till Bromma den 19:e dec. och har således fått fira jul tillsammans med de sina.

Våra missionärer har varit eniga om att Paul Eriksson borde följa Anna-Lisa Thorsell på hemfärden. Eric Almefors skriver i sitt förut i detta n:r införda brev härom följande:

»Jag skulle också vilja nämna något om hemresorna och det, som sammanhänger med dem, placeringen i Muroran. Det är säkert mycket viktigt att placeringen i Muroran blir förståndigt ordnad. Vi alla här uppe på Hokkaido anser, att det inte är lämpligt att överlämna

arbetet i Muroran för någon längre tid endast åt kvinnliga missionärer, och detta särskilt nu sedan äldre män blivit döpta där. Därför vill jag nämna om ett förslag som vi kom överens om här uppe, och som nog Folke redan skrivit om. Eftersom Bohlins tidigast skulle kunna resa hem till våren, föreslår vi att Paul får resa hem så fort som möjligt. Han skulle lämpligen kunna få sällskap med Anna-Lisa. Därigenom skulle han komma ut tidigare, och Bohlins ställer sig villiga att stanna ute längre än till våren, såvida hälsa och krafter medger det. Därigenom skulle Pauls återvändande och Bohlins hemresa nästan kunna sammanfalla, och i varje fall skulle det inte behöva bli lång tid för Sigrid och Gullbritt att vara ensamma i Muroran. Må Gud få leda och lägga allt tillrätta!»

Vi hälsar våra båda sändebud därutifrån hjärtligt välkomna hem och hoppas särskilt att Anna-Lisa Thorsell nu snart skall få hälsa och krafter i fullt mått tillbaka. Må tiden härhemma bli både till vederkvickelse och till välsignelse!

— — —

Resultatet av våra syföreningars i Stockholm båda försäljningar, den 29:e april och den 26:e nov., har även under det nyss gångna året blivit synnerligen gott, nämligen c:a 9.300 kr, därav 4.700 kr för försäljningen i våras och nära 4.600 kr för den i nov.

Ett hjärtligt tack bringas härmed alla dem, som på ena eller andra sättet bidragit till detta för vår mission så glädjande och betydelsefulla resultat!

— — —

Erintjin Dortjis efterlämnade hustru Gessik Dokteho har från missionsvänner i Sverige mottagit många brev, för vilka hon i brev till Gerda Ollén varmt tackar. Hon beder också om fortsatt förbön, då hon säger sig vara i stort behov av ny kraft.

Hon hälsar hjärtligt till vår missions alla vänner.

— — —

Svenska Dagbladets till Östern utsände medarbetare major Kurt Håkanson ägnar en av sina artiklar åt den kristna missionen i Japan. Han har besökt Folke och Margith Perssons söndagsskola och illustrerar sin skildring med ett par foton över barnen och de japanska medarbetarna. Han skriver:

»Gott och väl hundrafemtio svarthåriga och pepparkornsögda ungar sjöng med full hals »Tryggare kan ingen vara . . .». Missionär Folke Persson och hans maka höll sig i bakgrunden tillsammans med den norske missionären Kongstein och en amerikansk marinsoldat, vars blonda kalufs tydde på nordiskt påbrå. Klassen leddes av ett par kristna japaner och om några minuter skulle det vara slut. Sedan

Ett välsignat nådens år från Herren
tillönskas alla Ljusglimtars läsare och vänner för år 1953.
Redaktionen.

skulle det bli ett möte för vuxna — femton—tjugo stycken — och senare på kvällen skulle det bli ytterligare ett.

En högtalarbil hade redan kört ut på gatorna för att kalla samman både troende och tvivlande. Det var sannerligen ingen brist på aktivitet här vid Svenska Mongol- och Japanmissionens station i Tokio».

Den av missionsarbetet tydligen imponerade svenske majoren slutar sin skildring sålunda:

»Jag var från början ganska ljumt inställd mot missionsverksamheten i Japan. Men ju mer jag såg av dessa eldsjälars arbete, desto svårare fann jag det att avfärda det hela med en axelryckning. Dessutom må man ha vilken åsikt som helst om värdet av att sprida "tron", den kristna livssynen och kristna samhällsbildningar — en sak är dock klar och vi får inte glömma den. Japan står i dag vid ett trevägsskäl. Det kan följa antingen en av de båda västerländska vägskyltar, där texten börjar med K eller också den väg som leder mot ultranationell och explosiv reaktion. — Är det inte — rent opportunistiskt sett — väl värt att med sitt gillande stödja dem som arbetar för att också på religionens väg knyta Japan fastare till Västerlandet?»

— — —

Våra båda till mongolflyktingarna i Tyskland utsända missionärer Elsa Skallsjö och Dagny Hansen återkom till hemlandet i början av december.

Influtna missionsgåvor

November månad		*Januari—november månader*	
1951	1952	1951	1952
26.693: 98[1]	23.081: 19[2]	129.214: 79[3]	138.656: 64[4]

[1] Test.-medel 995: —.
[2] » 500: — och flykt. hj. 370: —.
[3] » 7.266: 10 och Sv. Bibelsällskapets gåva å 10.000: —.
[4] » 21.472: 55 och flykt. hj, 4.130: —.

Redovisning

NOVEMBER MÅNAD:

Forts.
2165 E. A. Umeå 10; 2166 E. B. Östersund 7; 2168 E. A. Arboga 7; 2169 N. B. Askim 5; 2170 K. G. Beted 10; 2171 T. L. Borgholm 25; 2172 A. E. Finspång 5; 2173 M. H. Gbg 1; 2174 M. B. Gbg 1; 2175 A. A. Hbg 10; 2176 M. A. Hbg 10; 2177 L. S. Kinna 7; 2178 H. R. Jämshög 7; 2179 E. S. Kristdala 7; 2180 T. R. Kalmar 12; 2181 G. S. Katrineholm 7; 2182 A. N. Finspång 4; 2183 E. N. Lidkpg 7; 2184 E. P. Millesvik 7; 2185 H. B. Nykpg 17; 2186 U. A. Offerdal 52; 2187 E. N. Ödensberg 50; 2188 M. P. Råå 12; 2189 K. S. Ronneby 50; 2190 E. T. Sölvesborg 7; 2191 S. P. Smålandsstenar t. F. S:s und. 10; 2192 L. E. Strömsund 2; 2193 L. C. Skorped 5; 2194 K. A. B. Skellefteå 2; 2195 A. B. Sigtuna 7; 2196 K. P. Tranås 22; 2197 K. P. Veddige 7; 2198 E. L. Ystad 16: 20, S. L. d:o 15: 60; 2199 A. B. Åsarp 19; 2200 A. J. Åsbo-Össjö 12; 2201 K. Ö. Gullestorp 25; 2202 H. A. Djursholm 1; 2203 E. M. Älvsjö 7; 2204 E. E. Sthlm 22; 2205 A. A. d:o 30; 2206 S. T. d:o 10; 2207 G. S. d:o 7; 2208 G. H. d:o 7; 2209 M. B. af W. d:o 12; 2210 G. H. d:o 2; 2211 L. F. Bromma 10; 2212 K. A. Björketorneå 2; 2213 L. P. Bergsholmen 7; 2214 N. A. Enskede 2; 2215 H. S. Frufällan 2; 2216 G. B. Gnesta 12; 2217 E. H. Gbg 5; 2218 A. Gbg 50; 2219 G. S. Häggenås 12; 2220 E. S. Hässleholm 22; 2221 E. J. d:o 50; 2222 H. H. Järvsö 2; 2223 M. J. Jämshög 12; 2224 A. P. Kullavik 7; 2225 A. E. Kalix 12; 2226 D. R. Karlskoga 10; 2227 H. W. Karlsborg 7; 2228 N. L. Kristinehamn 7; 2229 C. O. E. Karlshamn 10; 2230 P. N. Lister-Mjällby 2; 2231 A. A. Malmö 5; 2232 E. C. Sinnerskog 7; 2233 A. S. Sporda 5; 2234 E. P. Sjöbo 7; 2235 E. L. Sundsvall 12; 2236 H. L. Stenkullen 7; 2237 J. L. Smålandsst. 7; 2238 A. T. Skillingaryd 5; 2239 M. V. Skellefteå 7; 2240 K. E. d:o 2; 2241 A. A. Skinneskatteberg 7; 2242 K. N. Sthlm 10; 2243 A. M. H. d:o 3; 2244 L. S. d:o 7; 2245 A. G. T. Toftbyn 15; 2246 B. L. Urshult 7; 2247 E. W. Upsl 12; 2248 M. J. Vollsjö 100; 2249 A. L. Åre 2; 2250 S. S. Åmål 17; 2251 K. J. Örkelljunga 7; 2252 I. W. Mariehäll 3; 2253 N. S. Gällivare 5; 2254 E. H. Boden 25; 2255 M. G. Ersmark 10; 2256 E. O. Fors 13; 2257 H. S. Hbg 20; 2258 G. H. Klässbol 7; 2259 R. A. Karlskrona 7; 2260 F. J. Karlstad 47; 2261 A. A. d:o 50; 2262 J. H. Lockne 12; 2263 N. S. Laxviken 10; 2264 A. R. Lund 10; 2265 U. B. Ljusdal 10; 2266 W. M. Malmö 25; 2267 E. G. Mariestad 25; 2268 G. G. Norrviken 10; 2269 M. W. Näs bruk 5; 2270 M. N. Sthlm 2; 2271 R. K.-Å. Sthlm 5; 2272 T. C. d:o 2; 2273 A. L. Skog 4; 2274 K. J. Södervidinge 10; 2275 C. D. Södert-e 7; 2276 J. R. Sundsvall 47; 2277 A. O. Skärhamn 2; 2278 L. A. Tidaholm 7; 2279 D. S. Tranås 10; 2280 N. S. N. Trolleholm 15; 2281 M. N. Upsl 10; 2282 A. G. d:o 30; 2283 T. H. d:o 10; 2284 E. W. d:o 2; 2285 A. S. Vårgårda 2; 2286 I. I. Vansbro 25; 2287 K. M. Östersund 10; 2288 K. B. Alingsås 5; 2289 O. G. Brännögård 10; 2290 A. G. Bettna 5; 2291 J. H. Everöd 5; 2292 O. N. Gbg 2; 2293 B. C. Högsby 10; 2294 E. G. C. Hönön 7; 2295 H. N. Hbg 20; 2296 G. N. Hbg 20; 2297 A. F. Jkpg 10; 2298 M. A. Kungsör 2; 2299 A. R. Karlstad 17; 2300 E. Å. Lundsbrunn 17; 2301 E. J. Robertsfors 7; 2302 E. L. Skellefteå 3; 2303 S. N. Strövelstorp 10; 2304 H. J. Skövde 7; 2305 E. T. Spånga 7; 2306 G. D. Sala 50; 2307 S. J. Smålandsstenar 10; 2308 M. L. Sthlm 22; 2309 A. H. d:o 2: 50; 2310 T. J. d:o 17; 2311 S. G. Upsl 7; 2312 R. M. Västerås 7; 2314 A. S. Sthlm 15; 2315 M. M. Alstad 10; 2316 M. V. Borås 20; 2317 J. J. d:o 15; 2318 O. L. Bromma 7; 2319 H. S. Docksta 10; 2320 S. I. Frändefors 10; 2321 A. S. Gullestorp 5; 2322 T. A. Gustafs 5; 2323 C. H. L. Haparanda 2; 2324 I. O. Karlskrona 2; 2325 L. H. Klågerup att anv. enl. giv:s önskan 25; 2326 N. O. Kungsör 10; 2327 J. J. H. Järvsö 47; 2328 O. A. Linkpg 7; 2329 E. H. Ljung 5; 2330 I. N. Malmö 5; 2331 H. P. Marieholm 22; 2332 K. P. Nås 7; 2333 S. R. Nässjö 7; 2334 J. E. J. Rådom 12; 2335 R. E. Sjöbotten 12; 2336 V. B. Skellefteå t. fam. Bohlins und. 20; 2337 A. S. Sthlm 25; 2338 E. E. Umeå 2; 2339 E. A. Vetlanda 22; 2340 A. B. Övertorneå 50; 2341 H. B. Djurhamn 10; 2342 G. A. Floda 20; 2343 P. J. Förslövsholm 17; 2344 L. & N. E. Hedemora 100; 2345 F. B. Haparanda 5; 2346 V. N. Kåge 5; 2347 M. A. Spånga 5; 2348 M. O. Råå 50; 2349 Onämnd 97; 2350 J. S. Tannefors 2; 2351 K. C. Upsl 10; 2352 Koll. v. offerstund, Ulricehamn gm G. W. 275; 2353 R. S. Uppl. Väsby 5; 2354 I. B. Östersund 10; 2355 B. & O. W. Mälarhöjden 70; 2356 O. P. Avesta 50; 2357 H. C. Dalsjöfors 10; 2358 G. H. Djursholm 10; 2359 H. L. Falun 15; 2360 M. R. Gävle 12; 2361 E. E. Gbg 12; 2362 Mongol- och Japanmiss:s Gbg-kr:s syf. gm A. A. att anv. enl. giv:s önskan 50; 2363 R. P. Hbg 2; 2364 I. F. Hok 10; 2365 H. L. Jkpg 15; 2366 E. N. Klippan 15; 2367 E. M. Karlshamn 7; 2368 M. Ä. Lund 15; 2369 M. U. Lista 50; 2370 A. M. Lanna bruk 10; 2371 M. C. Limhamn 50; 2372 I. S. Linkpg 2; 2373 E. T. Norrahammar 7; 2374 A. H. Orsa 7; 2375 E. W. Sollentuna 5; 2376 A. M. Skellefteå 7; 2377 A. D. Strängnäs 7; 2378 K. A. Spjutsbygd 5; 2379 T. L. Svalöv 2; 2380 E. L. Sthlm 12; 2381 V. L. d:o 2; 2382 E. L. d:o 17; 2383 S. B. d:o 2; 2384 E. T. d:o 25; 2385 L. P. Torsby 50; 2386 R. A. Tärnsjö 10; 2387 A. B. Tidaholm 15; 2388 R. S. Träslöv 10; 2389 G. J. Umeå 7; 2390 U. L. Värnamo 10; 2391 I. P. Vejbystrand 22; 2392 B. N. Vittsjö 7; 2393 R. L. Ystad 7; 2394 M. W. Arnäsvall 13; 2395 Test.-m. e. fru Augusta E. Ekelund, Katrineholm gm M. R. 500; 2398 Ins. gm F. Svensson: Kulladal mfg:s syf. 85, Fru G. Malmö spbm 55, Ask-Gryttinge 195, Hälsingborg 91, Påarp-Frillestad 135, Ekeby 76, S. I. Påarp 50, d:o att anv. enl. giv:s önskan 50, Bjuv 57, Strövelstorp 75, d:o ssk 10, Fleninge syf. 40, Ödåkra 67, Allerum 190, Viken 135, Lerberget 180, Höganäs 112, Ingelsträde 101, Mjöhult 51, d:o syf. 24, Jonstorp 100, Arild 105, Ö. Ljungby syf. 39, Ö. Ljungby &